

ŠEZONOS ANIMÉKRŐL RÖVIDEN

ÍRTA: CATRIN, HIROTAKA, VENOM, NEWPLAYER

KATTINTS AZ ÍRÓ NEVÉRE, HOGY AZ ADOTT VÉLEMÉNYHEZ JUSS!

Koi wa Ameagari no You ni - Catrin

Violet Evergarden - Catrin

Yuru Camp - Catrin, Hirotaka, Venom

Dragon Ball Super - Catrin

Basilisk: Ouka Ninpouchou - Hirotaka

Fate/Extra: Last Encore - Hirotaka

Ito Junji Collection - Hirotaka

Kokkoku - Hirotaka

Sora yori mo Tooi Basho - Hirotaka

Hakumei to Mikochi - Venom

Mitsuboshi Colors - Venom

Karakai Jozu no Takagi-san - Venom

Citrus - Venom

Nanatsu no Taizai 2 - NewPlayer

Death March kara... - NewPlayer

Overlord 2 - NewPlayer

Godzilla - NewPlayer

Hajimete no Gal - NewPlayer

Catrin véleményei

Koi wa Ameagari no You ni

Tartottam tőle, hogy zavaró lesz a főszereplők korkülönbsége, ehelyett tetszik, ahogy Akira belezúg a főnökébe, és Kondou is aranyos, ahogy ezt próbálja kezelni illetve felfogni. A hangulat nagyon kellemes: üdítő, a nyári légkör, a kávézó, az iskola és maga a város is látványos tálalást kapott. Így a körítés is remek, kicsit lassú, kicsit elgondolkodtató, többnyire kedves és érzelmes. A többi karakter viszont nem sokat járul ehhez hozzá, valaki mókás, valaki bosszantó és így kb. ennyi. Akira barátnője hangsúlyosabb kicsit, ahogy aggódik a barátságukért, Kondou fia pedig tüneményes gyerek.

Örülök, hogy nem megy el tényleges kapcsolat felé az irány (nem hinni a pucér illusztrációnak!XD), a két karakter érzelmei, hozzáállása

teljesen jól bemutatja a problematikát (ahogy barátkoznak, ahogy tanulnak az egészből).

A manga is pont most fejeződött be, így remélhetőleg animében is illeszkedő zárást kapunk.

Amit kifejezetten szeretek még, az az ending: Aimernek ez nagyon kifejező száma lett! Megy a kedvencek közé.

Violet Evergarden

Sajnos nem tudok túl pozitívan nyilatkozni Violet kalandjairól, pedig szerettem volna! Olyan hangulatosnak, színvonalasnak, elgondolkodtatónak próbált mutatkozni az első 1-2 rész alapján, aztán jött a csalódás: tucat epizodikusság felszínes karakterekkel és KyoAni drámázással. Végül semmi újat nem tudott nyújtani, egy picit a stúdióhoz képest „másként” szép dizájon kívül. Pedig a világ érdekes, Violet karakterében és történetében van potenciál, de sajnos random szeleteket

nézhattünk, amik elég erőltetett melankóliával alakították Violet nehézkesen realizált érzéseit. Ráadásul elvileg a sorozat nagy része filler epizód! Kíváncsian várom, a maradék részekben sikerül-e a regény sztorijának valamit még felmutatnia vagy teljesen közepszerű marad az egész...?

Maga a postahivatal is szimpatikusra sikerült, kár, hogy random karakterek, random levelei

helyett nem az ottani munkával és brigáddal szocializálódott igazán a szözi. (Illetve lehet úgy is, csak nem ott volt a fókusz)...

Amit kifejezetten megszerettem a látványon túl, az itt is a hatásos ending.

Yuru Camp

Egyértelműen szezonkedvenc lett a cuki lányok kempingeznek cucc! Valami elképesztően el lazító, boldogító, motiváló és szórakozottan ismeretterjesztő, ahogy követhetjük a lányok szebbnél szebb kemping állomásait, valamint láthatjuk hol profi, hol amatőr kivitelezési és főzési tudományukat.

Kicsit kár, hogy nem az őszi szezonban futott az anime, mert pont azt az időszakot láthatjuk egészen karácsonyig - úgy hétről-hétre még hangulatosabb lett volna. Ami még kicsit kettős érzéseket kelt bennem, az az anime második fele/vége. Egyrészt imádom, ahogy kicsúcsosodik végre egy nagy közös kempingezésbe az egész, erre úgy vár az ember, kell, mint konklúzió. Másrészt, így, hogy már ennyien nyüzsögnek a kemping közben, kicsit veszít is a varázsából, a zen közegéből az élmény. Szívmelengetőbb volt, mikor külön-külön fedték fel a dolgokat, és ahogy ezt megosztották egymással... különösen Shimarin szála az igazi iyashikei vonal, Nadeshiko pedig elképesztően lökött és aranyos. Persze a többiek is szimpatikusak, de senkitől sem kell nagy mélységeket várni.

Szumma azért kedvelem, hogy a végére mégiscsak megkapjuk közös programként a Fudzsi ismételt megkönyékezését. És az utolsó rész is imádni valóan hangulatosra sikerült, szóval nem panaszkodom!

A látványt, különösen a természetképeket nagyon megszerettem... bár a lányokon lévő állandó sálviseletet kicsit túltolták. A zene kellemes.

Dragon Ball Super

Kicsit bánom, hogy az utolsó részről nem tudok nyilatkozni (nem mintha bármi érdekességet tartogatna), de legalább ez is véget ér! (Hogy decemberben jöhessen az új film, aztán valamikor pedig a folytatás.)

Így a végére rendkívül fárasztó és unalmas lett, hogy a viadalból az epizód 20 perce alatt, mindössze 1, azaz egy telik el. (Bizony, már hetek óta csak percek voltak hátra belőle!) Igen-igen, tudom, ez még mindig a Dragon Ball! Nem is vártam mást, de a végére már nehéz volt tartani a lelkesedésemet. Az utolsó ending sem vett meg, Vegeta sem lett főhős Goku helyett (XD), ráadásul a szereplők kiesési és szereplési metódusa sem volt könnyű menet. Mivel két részenként ciklusosan ugyanúgy ütötték ki egymást, az ember már azt hitte 1-2 karakterről, hogy végre kiesett... aztán kiderült, hogy mégsem. Ez valahol előnyös is: nem

csak Goku villog utolsóként. Szóval valahol még mindig mókás, de izgalmasnak kicsit sem izgalmas a dolog. Jó lesz most felhagyni ezzel a heti dózissal, mert már nem élmény!

Remélem az új film szórakoztatóbb lesz (bár az első minielőzetese nem erről győzött meg).

Tervek a tavaszi szezonra

- **Ginga Eiyuu Densetsu új sorozat** - Szeretem a 110 részes retrót, így egyenesen elborzasztott az új külleme, ennek ellenére kíváncsian várom, milyen lesz így felfrissítve!

- **Full Metal Panic folytatás** - Mivel mindegyik korábbi cuccát láttam, így ezt is nézni kéne (amúgy is hanyagoltam mostanában a szezonos mechákat), de lehet, nem lesz rá időm.

- **Hoozuki folytatás** - Alap! Az utóbbi évek egyik legmókásabb sorozata, amit ősszel teljesen megszerettem.

- **Piano no Mori** - Anno vetítették itthon Anilogue-on a movie változatát, amiből már nem sokra emlékszem, de arra igen, hogy tetszett. Kíváncsian várom, most milyenek lesznek a benyomásaim.

- **Steins;Gate 0** - Az alapsorozat még mindig az egyik 10/10-es kedvencem, szóval ezt sem hagyhatom ki. Remélem izgalmas lesz végigkövetni, miként oldja meg Okabe, hogy el tudja küldeni magának a múltba a Kurisu-mentős üzenetet.

- **Tada-kun wa Koi wo Shinai** - Aranyos, hangulatos romantikus sorozatnak tűnik, ha nem lesz túl béna és nyálás, akkor végignézem.

- **Wotaku ni Koi wa Muzukashii** - Dolgozó otaku és fujoshi románc? Iiiiggggeennn! Remélem nem csak szórakoztató, hanem tette kész is lesz!

- **Koneko no Chii folytatás** - Garantált a heti cukiság adag.

Hirotaaka véleményei

Basilisk: Ouka Ninpouchou

Az eredeti 2005-ös Basilisk nagy kedvenem, jó úgy ahogy van. Kerek, egész, lezárt történetet kapott, semmiféle hiányérzettel. Nem volt szükség folytatásra.

Az új Basiliskkel több gond is akad. Spórolós a grafika, vannak jó megnyilvánulásai, de lehetett volna szebb is, kimondottan érvényes ez a túl sötét jelenetekre és az egymásra halmozott jelenetképekre. Azzal, hogy az első öt részben gyerekként mutatták be a karaktereket, valószínűleg mélyíteni akarták a jellemeket, de csak egy lassú, nyögvenyelős történetkezdet nyertek vele. Nem volt rá szükség. Az eredeti Basilisk gyors, tempós eseménylánc illenne ehhez is, de itt rúgdosni kell a történéseket. A zene elnyerte a tetszésemet, azt sikerült eltalálni, de nem kiemelkedő. A karak-

tereket továbbra sem sikerült megkedvelnem, valahogy nem lettek olyan érdekesek. Az ellenfelek folyamatosan csak kerülgetik egymást kevés összetűzéssel, ami nem vált előnyére az animének. A képességekkel viszont nincs bajom, azokat jól eltalálták.

Nagy történetívet akartak, de semmi szükség nem volt rá. Talán a mostani résztől már izgalmasabb lesz, de az eddigiek sokat levonnak majd az értékelésből.

Fate/Extra: Last Encore

A Fate/Extra feladata az volt, hogy a Fate/Apochrypha borzalmát elfelejtse velünk. Nos, ez csak félig sikerült. A Shaft megvalósításához sok reményt fűztem, de csalódtam. Gyengébb minőséget kaptunk, mint amit a stúdiótól elvárhatnánk. Van, amikor egészen szép, de vannak furcsa pillanatok is. Ami számomra a legkevésbé szimpatikus, az a karakterdizájn. Nem mondom, hogy

nagy baj van vele, de nekem nagyon nem tetszik, néhol túl gyermeteg és aránytalan, elég csak Rin-re gondolni.

A történettel nincs bajom, az normálisan halad, 1-2 részenként van egy szolga, változatos környezetben. Ez egy kicsit kilóg a Fate széria soraiból a függőleges dungeon szerű elrendezésével és mechanikájával, ami eléggé tetszik. Van benne érdekesség, hogy nah vajon, milyen lesz a következő szint. A legutóbbi kislányos szintet sikerült nagyon szétshaftkodni, és kimondottan nyomasztóra is sikerült.

A történetmenet szerkezetének köszönhetően viszont elveszik a szolgák egyénisége. Mivel egyik szinten sem töltenek sokat Saberék, így nem sok időnk van a többi szolga megismerésére, amit azért hiányolok. Tahát csak vöröske és az umuja az egyetlen maradandó a szolgák közül sajnos.

Bár sokkal jobbnak és élvezetesebbnek gondolom az Apokriptánál, azért maradok az eredeti Fate-nél, és várom a Heaven's Feel filmeket.

Ito Junji: Collection

Vártam ezt a sorozatot, mert szeretem Ito mangáit, bár még nem jutottam el addig, hogy minden művét elolvassam. A Deen nagyon szép munkát csinált, remekül áthozta a mangaka stílusát az animébe és egy nyomasztó, idegölő karakterekkel teli világot adott, ahogy kell is. A zenéről is legalább ilyen pozitívumot tudnék mondani, remek lett. Viszont az érem másik oldala, hogy ez egy válogatás, így fontos, milyen történeteket kapunk. Sajnos nem sikerült a legjobbakat kiválasztani, vagyis mondjuk úgy, hogy amiket beválogattak, azoknak a nagy része nem tetszik. Vagy szimplán csak Ito művei jobban működnek mangában... Valahogy kicsit eluntam a dolgot az anime felénél.

„...azért maradok az eredeti Fate-nél, és várom a Heaven's Feel filmeket.”

Kokkoku

Ez számomra a szezon talán legnagyobb csalódása. Nagyon jól indult, érdekes volt a szituáció a megállított idővel, és az abban való fogócskával, de aztán az egész kifulladt ennyiben. Nem lettek érdekesebbek a karakterek, tovább kergették egymást, lényegében minden érdekesség nélkül. Sokmindent megtudtunk a helyzetről, annak háttéréről, de mire mindenre fényderült, addigra már nem érdekelt. Jellegtelenek lettek a karakterek is. Még a főgonosz örökélet-célját is a sablonkalapból húzták elő.

A grafika szép ugyan, de ezt úgy kell nézni, hogy háttéranimációt egyáltalán nem kellett csinálni, mert megállított időben vagyunk. A zenével sincs bajom, az opening pedig kimondottan tetszik. Érdekel, hogy mi lesz ebből a végére, mert haladtunk azért a történetben, de sokkal többet is ki lehetett volna ebből hozni. Túl hangsúlyos lett az egymás keresése, így tartalmatlan és ese-

ménytelen animét kaptunk. A végére azért kicsit visszahozott valamit a kezdeti érdekességéből. A Sagawával való összeütközések értelmesek voltak, így szerencsére nem csak egy ostoba fizikai harc lett, különösen a kisbaba világra jötte tett igazán, ami afféle újjászületést akart szimbolizálni.

Sora yori mo Tooi Basho

Tudtam, hogy ez az anime egy jó választás lesz. Először kicsit aggódtam, hogy túl hosszú-ra nyújtják az elindulás, meg a rákészülés részét, amit fent is tartok, de még épp időben léptek, hogy ne keltsen rossz szájízt. Kellett, hogy megismerjék egymást a karakterek, hogy felkészüljenek egy ilyen útra, és hogy átküzdjék magukat azon az akadályon, hogy középiskolások azért mégse mehetnek csak úgy az Antarktiszra. No de elindultak, és fantasztikusan jók voltak a részek. A hajó legénysége, az út a tengeren, a jégtörés, bázis

elfoglalás, mind nagyon érdekes, hangulatos és egyedi lett. Animében nem nagyon láttunk ilyet. Persze a hangsúly a lányokon van, ők vannak a középpontban, épp ezért nem mutatják be teljesen egy ilyen expedíció részleteit, de így is sok információ és élethelyzet előfordul. Nem is bánom, mert a lányok nagyon aranyosak, és a kis apró-cseprő drámáikon is hamar túljutnak. Ezt kicsit mondjuk feleslegesnek érzem, de nem is bánom, hogy bővítik a karakterek jellemét. A mellékszereplők is teljesen normálisak, ők persze már felnőttek.

Az egész összességében pedig egy nagyon kellemes, egyedi, aranyos, kalandos slice of life, amit nem lehet nem szeretni.

Yuru Camp

Nemhogy a szezon legjobbja, hanem nagyon esélyes, hogy az év egyik legjobbja is legyen. Ez áll nálam a legelső helyen, az előző Sora yori mo szorosán a második.

Az elejétől fogva vicces, szórakoztató, kedves, nyugtató kempingezésre buzdító és a természet nyugalalmát bemutató anime. Egyszerűen beszippantott már az első egy-két részével, és Japánban is hatalmas sikere lett.

A zene kellemes, fülbemászó, amit nagyon eltaláltak. A grafika is a helyén van, a tájképek, a helyszínek fantasztikusan részletesek és szemet gyönyörködtetőek. A karakterek pedig a nyugalmas tájba merengést szakítják meg humorral, cukisággal, kellemes csevellyel. Nagyon tetszik, ahogy egymástól távol is megosztják egymással élményeiket chaten keresztül. Megmutatják, milyen eszközökkel kempingezzünk, hogy főzzünk, állítsunk sátrat stb. A sorozat lezárásaként pedig együtt mennek a karakterek kempingezni, amin nem lehet nem szórakozni és nem vágyani rá, hogy ott legyünk velük. Csak azért nem adnék rá 10 pontot, mert nem tart tovább. De ettől még lehet, annyi lesz.

Venom véleményei

Ez az év valami borzasztóan erősen indult animék frontján, nem is emlékszem, mikor volt olyan szezon, ahol ennyi sorozatot követtem hét-ről hétre. Nagyon remélem, hogy ez a lendület kitart az esztendő végéig (bár őszintén szólva a tavasi felhozatalt nem tartom annyira érdekesnek, de majd kiderül ugye). Mivel én mindig keresem az amolyan "hidden gem"-eket, amiket a közönség annyira nem kap fel a sok kommersz sorozat mellett, így most is inkább azokból szemezgetek egy kis ajánlót, amik felett sokan elsiklanak vagy előítéleteik miatt átugranak.

Citrus

Ne kerüljessük a dolgot, mondjuk ki nyíltan, ez az anime két lány homoszexuális kapcsolatáról szól. Általában ezt ugye "yuri"-nak szoktunk nevezni (csúfolni), de valahol ez nem az a rózsaszín, habos tündérmese a két szerelmes lányról, amit az évek alatt megszoktunk. Ez bizony nem önti le sziruppal a témát, még akkor se, ha a kötelező klisék megvannak, nem mondható egy túl vidám sorozatnak, bár kétségkívül megvannak a komikus pillanatai, amikor nem veszi magát túl komolyan. A *Citrus* is egy manga adaptáció, méghozzá Saburo Uta mangakától és bizony a yuri rajongók körében már évek óta nagyon híres széria. Jellemzője a végtelenített shoujo dráma (nincs 2 perc üresjárat két probléma között), de valami hihet-

len szép és igényes rajzokkal körítve. A sikerét mi sem bizonyítja jobban, hogy nemcsak több milliós eladásokat produkált, de még pl. a *Yuru Yuri* sorozatban is feltűnt, amint az egyik szereplő Citrus mangát olvasott.

A történet igazából nem bonyolult, Yuzu az igazi gyaru lányka (szőkére festett, agyon ékszerezett plázacica lényegében) az anyja újra házassága után egy lánygimnázumba került, kénytelen szembesülni azzal, hogy a sulis szigorú és gyönyörű diákelnöke, Mei, az ő új mostohahúga. A kezdeti ellenszenv nagyon gyorsan átcsap egy se veled, se nélküled kapcsolatba, ugyanis Yuzu azon kapja magát, hogy fülig szerelmes lett Meibe, aki viszont kiismerhetetlen számára. Elcsattan az első csók, amit aztán nem éppen a várt románc követ, főleg, hogy nem is mindenki nézi jó szemmel a bimbózdó (?) kapcsolatukat.

Kinek is ajánlom? Főleg azoknak, akik szeretik, vagy legalábbis nem ellenzik a yurit és bírják az erősen tolt drámázást. A témájához képest

meglepően igényes, bár szerintem lehetett volna jobb is a megvalósítás, de lassan annak is örülni kell, hogy legalább egy stúdió bevállalt egy ilyen kényes témát.

Yuru Camp

Érdekes, hogy ezt a sorozatot már több éve behirdették, majd egy időre semmi hír nem volt róla, és mikor kiderült, hogy a téli szezonban elstartol végül, egy lyukas garast sem adtam volna arra, hogy bárkit is érdekelni fog. Elvégre kit érdekelne egy olyan sorozat, amiben pár iskolás lány sátorozik a Fudzsi lábánál? Ja, hogy mindenkit? Mert közben a *Yuru Camp* kimondottan szép népszerűsége tett szert, olyannyira, hogy Japánban újra elkezdtek kempingezni az emberek, felkeresve az animében látott helyszíneket. Pedig maga a sorozat végtelenül egyszerű, sőt kicsit szájbarágós is, mint valami "hogyan sátorozzunk" útmutató. Lehet, hogy eleve annak is készült, de így vagy

„...a Yuru Camp kimondottan szép népszerűsége tett szert, olyannyira, hogy Japánban újra elkezdtek kempingezni az emberek, felkeresve az animében látott helyszíneket.”

úgy, nagyon szórakoztató lett, köszönhetően a szerethető karaktereknek, a fülbemászó zenének és a csodálatos tájképeknek.

A történet faék egyszerűségű, de ez kicsit sem számít. Lényegében a már megszokott iskolai klub életét mutatja be, ami most történetesen amolyan "sátorozó klub". Persze a lényeg itt is nagyon a szereplőkön és a kifejezetten aranyosan vicces dialógusokon van, amiket a modern idők miatt a legtöbbször mobiltelefonon folytatnak amolyan "chat" formájában.

Közben táboroznak, bemutatják hogyan kell sátrat állítani, tüzet rakni, stb. Iszonyatosan kedves, ártatlan és nyugis az egész.

Ajánlom mindazoknak, akik maguk is rajonganak a túrázásért, a szép tájakért vagy csak a nagyon cuki dolgokért, mert tuti nem fognak ebben a sorozatban csalódní. Az animáció bár nagyon egyszerű, mégis igényes, a tájképek meg meséssek. Szerintem simán ez a szezon egyik legjobbjá.

Hakumei to Mikochi

Amikor már Dunát lehetne rekeszteni a kliés fantasy sorozatokkal, már kedve sincs az embernek követni ezeket. Most komolyan, érdekel még bárkit egy olyan fantasy, ahol a főhős srác átkerül egy másik világba és ott háremet alapít? Sejttem a választ... Nekem szinte felüdülés, amikor jön egy olyan sorozat, ami képes egy olyan mese-

világot bemutatni, ahol végre nem a világot kell megmenteni két bugyi villantás között. Ilyen volt számomra tavaly a talán méltán az év animéjének tartott Made in Abyss, és most a jóval kedvesebb és aranyosabb Hakumei and Mikochi. Stílusát tekintve ez inkább "slice of life" sorozat, szinte semmi akció nincs benne, mégis képes apránként bemutatni egy nagyon kedves és bájos fantasy világot.

Hakumei és Mikochi két alig 9 centis manó lány, akik egy erdei fa odvában élnek. Hakumei vörös hajú és kicsit fiús, imád barkácsolni, és mivel korábban sokat vándorolt, így elég jól ismeri az erdőket. Mikochi ezzel szemben az igazi háziasszony, aki süt, főz, takarít és mindenki imádja, mert végtelenül kedves és barátságos. Kettőjük barátságát mutatja be a sorozat, ahogy a többi hozzájuk hasonló manóval és az erdő állataival ismerkednek, bogyókat gyűjtenek, vagy csak a kis manóvárosban vásárolnak.

Ez az anime is olyan, hogy 3 éves kortól 99 éves korig bárkinek ajánlható. Annyira békés, humoros és mesészerű, hogy biztosan mindenki szeretni fogja. Nekem valamiért a gyerekkorom Hupikék Törpikék emlékeit idézte fel, elég hasonló a két sorozat, csak itt nincs Hókuszpók, legfeljebb egy nagy rémisztő bagoly...

Mitsuboshi Colors

Őszinte leszek, fogalmam sincs, miért tetszik annyira ez a sorozat. Semmi nincs benne, amit ne láttunk volna már ezerszer és mégis, valahol számomra annyira nosztalgikus élményt adott, amit talán csak a Non Non Biyori tudott átadni (na az is megérne egy külön mesét). Nehéz is erről bármit írni, hiszen az ilyen végtelenül egyszerű slice of life sorozatok szinte már futószalagról jönnek, ám a Mitsuboshi Colors mégis egy olyan témát dobott fel, ami azért annyira nem gyakori: az igazi gyerekkort.

Kotoha, Sacchan és Yui három elválaszthatatlan barát, akiket a környékeliek csak "Colors"-ként ismernek. Három talán 10 éves, de nagyon rosszcsont lány, rendkívül élénk fantáziával megáldva, elvégre gyerekek. Ők a környezetvédők, akik megvédik az embereket... az éppen kitalált hülyeségeiktől. Ha kell nyomoznak, ha kell akkor harcolnak (vagyis halálra szekálnak), és szinte végtelen az energiájuk.

Pontosan ez a sorozat humora, amikor tényleg gyerekeket látunk, akik még nem értik a világot, de közel sem olyan ártatlanok, hiszen Kotoha már most eléggé világhódító dolgokról ábrándozik (és holttesteket akar keresni), Sacchannak fixációja van a kakira (uhm, jah...), Yui meg... nos ő sodródik a másik két kiscsaj hülyeségével. Ősellenségük a környék egyik rendőre Saito (mert csak), akit bár látszólag nagyon idegesít a három hiperaktív kislány, de azért minden játékukba belemegy.

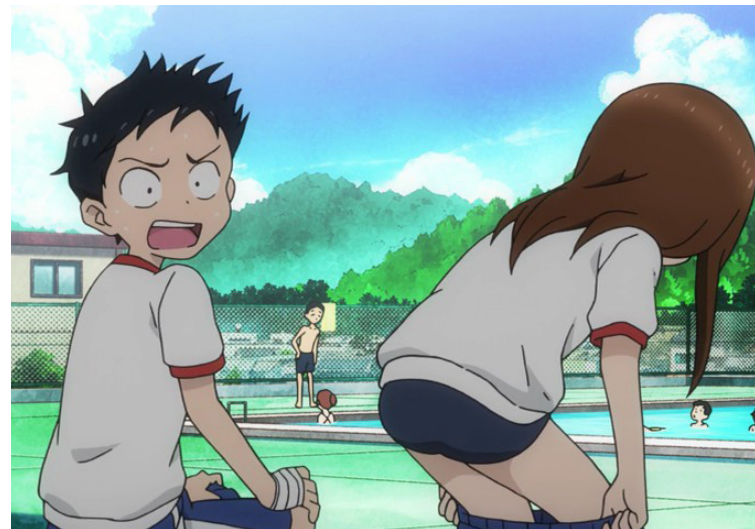
A Mitsuboshi Colorst azoknak tudom ajánlani, akik szeretik a gyerekeket (esetleg maguk is szülők), vagy csak szeretnének egy kicsit visszaemlékezni az alsó osztályos időkre, amikor a nyári szünet legnagyobb kalandja az volt, hogy éppen milyen fagyit együnk, meg hasonlók.

Akiket viszont irritálnak a nagyon hangos és lecsaphatatlan gyerekek, azok messzire kerüljék el ezt a sorozatot!

Karakai Jozu no Takagi-san

Ha van olyan sorozat idén, amit az első pillanattól kezdve végigvigorogtam, akkor az ez. Karakai Jozu no Takagi-san egy végtelenül egyszerű kis történet egy fiú és egy lány kapcsolatáról. A fiú, Nishitaka egy teljesen átlagos srác, leszámítva, hogy hajlamos végtelenül túlkomplikálni dolgokat fejben, míg a lány, Takagi pedig mindent elkövet, hogy a srácnak legyen is min gondolkodnia. Ők ketten padtársak a suliban, és bár sosem mondanák ki (legalábbis Nishitaka), de a legjobb barátok, vagy akár jóval többek is annál. Takagi minden nap kitalál valami kis egyszerű játékot, amolyan ártatlan fogadást, ahol a nyertes azt kérhet a másiktól, amit csak akar. Nishitaka legnagyobb problémája, hogy Takagi nagyon ravasz tud lenni és szinte mindegy egyes alkalommal van valami apró csel a fogadásban, amit a srác annyira túlkomplikál fejben, hogy bizony mindig veszít.

Persze Takagi erre még extrán rá is játszik, aranyosan cukkolva a fiút, akinek egy idő után zavarában már vöröslik az arca és a füle, mire a lány mindig hangosan felnevet. Nishitaka pedig sosem adja fel, célja, hogy egyszer ő nevéssen a végén, de Takagi eszén nehéz túljárni... mindig ő jön ki nyertes. Hogy ez ne legyen túl unalmas a nézőnek, időnként a történet átvált egy másik baráti társaság mindennapjaira, de őszintén szólva nem túl érdekes és elég semmitmondó.

Ezt a sorozatot 100%-ig Takagi viszi el a hátán, valami elképesztő lazasággal csavarja az ujjá köré a srácot, aki észre sem veszi, de a sok székálás alatt szépen fülig beleesik a lányba, akinek pontosan ez a célja. Nem is mondanék erről többet, hiszen inkább nézzétek meg.

Jah, és jegyezzük meg Takahashi Rie nevét, aki Takagi seiyuuje, hiszen a hölgy még csak alig pár éve van a szakmában, de már most lerakott három fantasztikusan emlékezetes alakítást:

Megumin a KonoSubából, Emilia a Re:Zero-ból és most Takagi. Úgy érzem még sok jó szerep vár rá, nagyon tehetséges.

Ennyi lett volna az én ötös ajánlóm, persze ezeken kívül van még sok érdekes sorozat, amiket bátran ajánlhatok, mint a Violet Evergarden (amire még a következő számban visszatérünk), a Sora yori mo Tooi Basho (amire szerintem még sokáig fogunk emlékezni) vagy a nagyon népszerű Mahoutsukai no Yome (ritka alkalom, mikor egy shoujo fantasy tényleg működik). Nézzétek meg őket, amíg nem jön el a tavasz, mert aztán irány a természet és a sátorozás, hátha találtok az erdőben pár tündért vagy pici manót!

NewPlayer véleményei

Nanatsu no Taizai 2. évad

Még 2014-2015-ben ment az anime első évada, ami engem már akkor nagyon megfogott. A gyors, pörgős történet, a különleges rajzolás, mind-mind magával ragadt. Az már csak hab volt a tortán, hogy az anime egyszerre volt vicces és komoly is.

De most, így 3 év után végre itt az új évad, és a történetet ott folytatják, ahol abbahagyták. Sajnos még csak pár rész ment le a 24 részesre tervezett animéből, de engem már megint magával ragadott az az érzés, ami az első évad nézése közben is elfogott.

A grafikája nekem továbbra is tetszik, a karakterek szerethetőek, és a 20 perces rész úgy röppen el, hogy pislogni sem nagyon marad időm. Akinek az első évad tetszett, annak kötelező nézni a folytatást is! Aki pedig még nem látta, annak nagyon tudom ajánlani!

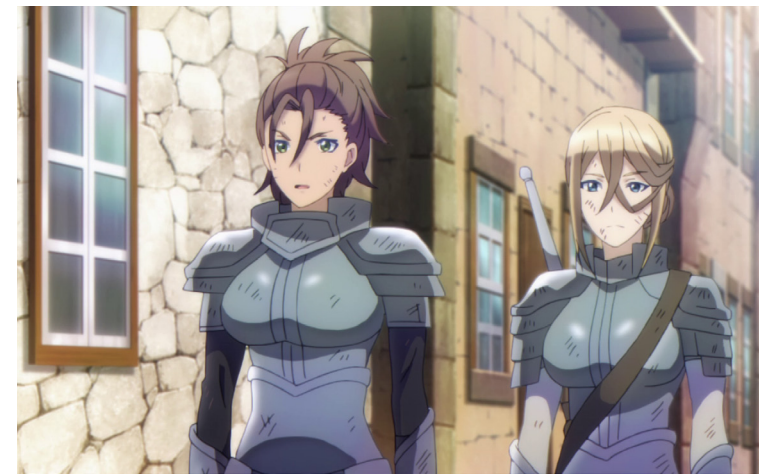

Death March kara Hajimaru Isekai Kyousoukyoku

Az utóbbi időben nagyon rácuppantam az „isekai” történetekre. Tudjátok, amikor a főszereplő valamilyen oknál fogva átkerül egy másik világba, ahol az esetek 99%-ában valamilyen mágikus erők uralkodnak, és számára teljesen idegen az egész környezet. Na ez az anime is pontosan ilyen! De, amit elképzeltetek, az megvan minden. Semmi több!

Egyáltalán nem egy nagy meglepetés a történet, szinte az összes klisé felvonultatja, amit a kategóriától elvárunk. Az erős főszereplőtől kezdve a rabszolgák megsegítéséig van minden, ami egy másik hasonló műben is fellelhető! Grafikáját tekintve sem egy nagy durranás az egész anime. A karakterek egyszerűen vannak ábrázolva, egyedül talán a harcjeleneteket tudnám egy kicsit kiemelni. Főleg az első részben lévő varázslást, az nekem nagyon tetszett. Minden más tekintetben a sorozat erős közepes, se nem jobb, se nem rosszabb, mint egy tucat anime.

Egyetlen egy dolog van, ami megfog benne, az pedig, hogy sok esetben látjuk a főszereplő szemszögéből az eseményeket. Azt látjuk, amiket ő lát, és mint egy játékban, ott vannak a felnyíló menük vagy a QuickBar a varázslatoknak. Ha pedig nem is a szereplő szemszögéből figyeljük az eseményeket, akkor is fel-fel ugranak „értesítések”, hogy éppen milyen képességet használt-fejlesztett-tanult meg.

Így azt mondanám, hogy akinek ez az apróság nem elég, vagy nem akar megnézni egy újabb animét az „átkerültünk egy másik világba, jaj, most mi lesz?” kategóriából, akkor ebbe inkább ne kezdjen bele!

Overlord II

Az Overlord első évada mikor kijött, hirtelen nagy kedvenc lett! Minden héten már a körömöt lerágtam, hogy mi fog történni az aktuális részben, úgy vártam!

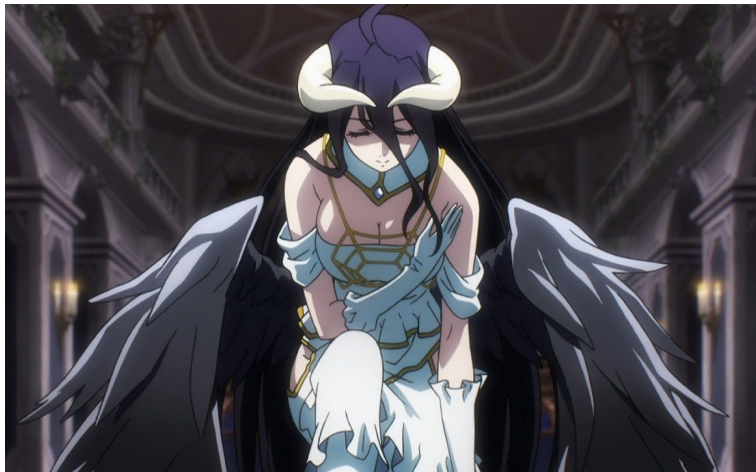

Viszont most ennyi idő után, nem tudnám visszaidézni, hogy mi minden történt benne. Izgalmas volt, jó volt, de valahogy nem hagyott mély nyomokat.

A második évad, amikor elkezdődött, akkor ugyanazt éreztem, mint az első évadnál, az első 2-3 részt úgy vártam, mint a messiást! De utána... valahogy ellaposodott az egész.

Sok kritikát is kapott az Overlord II, hogy átment National Geographicba, és az egész másról sem szól, mint a gyíkfélék életéről. És valóban... Már egy kicsit sok volt belőlük, el lehetett volna ezt intézni pár rész alatt is, nem kellett volna a fél évadot erre pazarolni! Ott meg majdnem töröltem az egészet, amikor a párzási szokásaik kerültek terítékre. Ezt most miért kellett?

A karaktereknél egyébként én nem emlékszem rá, hogy Ainz (a főszereplő), ennyire gonosz lenne. Nekem úgy tűnik, hogy átment egy kicsit véreskezű diktátorba.

A grafikáját tekintve nekem továbbra is tetszik az anime, nem tudok rá panaszkodni.

Az biztos, hogy most már végig fogom nézni a második évadot, ha már idáig kiszenvedtem, de az is biztos, hogy nem ez lesz ebben a szezonban a kedvencem!

A végére két nem szezonos cím:

Godzilla

Flash beszélt rá erre a mozira, ami még 2017 novemberében jött ki a Netflix gondozásában. Meg kell mondanom, hogy én nem vagyok nagy rajongója semmilyen Godzillának sem. Az valahogy nem az én világom. Flash-sel erről sokat beszélgettünk a YouTube csatornán, úgyhogy itt csak összegezném a gondolataimat.

A történet szerint a Földet el kell hagynia az emberiségnek, mert Godzilla megállíthatatlanul pusztít! Így egy űrhajó segítségével egy lehet-

séges közeli bolygóra menekülnek. Ám a bolygóra érve kiderül, hogy az lakhatatlan, ezért a hajó megmaradt csapata úgy dönt, visszatér a földre. Nem akarom ugyanazokat a problémákat leírni, amit youtube-on is átbeszéltünk, de ez az egész így nem jó. Én ezt nem tudom befogadni. Miért nem mentek akkor tovább? Miért csak ők fordulnak vissza? Megannyi kérdésem van, amire egyszerűen nem kapok választ...

A grafikáját tekintve a mű teljesen CGI alapú, amivel nem is lenne gond, ha nem lenne a

mozgás annyira fura. Azt egyszerűen nem tudtam megszokni. Arról nem is beszélve, hogy maga a főszörny is olyan bénán néz ki, mintha nem tudták volna kitalálni, hogy mi is legyen a kinézetével. A karakterek számomra felejthetőek. Főleg a csaj karakter..., akinek egy szerepe van: ő a csaj karakter. De, hogy kicsoda ő, miért van itt, és miért azt csinálja amit, azt már talán sosem tudjuk meg... Igazából ha Flash nem erőlködik, hogy nézzük meg és beszéljünk róla, akkor én ezt az animét kihagytam volna, és szerintem semmit nem veszítettem volna vele!

Hajimete no Gal

Hogyan tévedtem én ide? Pedig ez a gyaru stílus nekem nem is szimpatikus... Mondjuk nem is lettek szimpatikusak a karakterek... De ne rohanjunk ennyire előre!

Történetünk ott kezdődik, hogy főhősünket az örök vesztes, Junichit arra kényszerítik, hogy szerelmet valljon az osztály legszebb lányának, aki a gyaru stílust követi. Hősünk minden bátorságát összeszedve meg is teszi az első lépést, és térdre ereszkedve kéri meg Yukanát, hogy járjon vele. A kedves néző itt talán azt hiszi, hogy visszautasításban részesül Junichi, és akkor haladhatunk tovább, de nem így lett! A lány belemegy... és ezzel kezdődik a 10 részen át tartó bonyodalom, ami még plusz egy OVA-ig is kitart (eddig)! Mint mondtam a karakterek nekem nem voltak szimpatikusak, ez főleg az öltözködési stílus miatt van.

Ez a gyaru nem az én stílusom... A srácok viszont viccesek voltak. Néha teljesen magamra vagy az én haverjaimra ismertem arról, amiket ezek együtt agyaltak, marhultak. Teljesen jók voltak!

Megmondom őszintén nagyon sokat tépelődtem rajta, hogy kell-e nekem ez. Történet alapján nem az én stílusom, nem én vagyok a célközönség. Mégis egy unalmas este úgy döntöttem, márpedig ebbe belenézek. Úgyhogy végig is néztem az összes részt egy ültő helyemben...

Az animét nem mondanám sem grafikai- lag, sem zeneileg olyan nagyon kiemelkedőnek. Egyedül a történet volt az, ami annyira magával ragadt - „most mi lesz a szereplőkkel a következő részben?” -, hogy sikerült az egész estémet erre az animére fordítani. Nem tudom azt írni, hogy rááldozni, mert nem bántam meg! Nem lesz a kedvencem, de ez most egyszerűen csak jó volt. Egy nagyon remek kikapcsolódás az egész.